

Gerard Adriaenssens (1924-2011)

Midden de Canadaweek op 3 november 2011 overleed op 87-jarige leeftijd bestuurslid Gerard Adriaenssens. Gerard, actief bestuurslid van de kring, was kenner van de Zwinregio met zijn indijkingen en rijke geschiedenis. Oud kaartmateriaal en de studie van onze kustvlakte bleven hem boeien.

Hij was in Knokke-Heist vooral gekend als stichter van de jaarlijkse Canadese Bevrijdingsmars.

In 1935 belandde Gerard in Knokke toen zijn ouders de hoeve 'De Grote Stelle' in het Hazegras betrokken in opvolging van Cyriel Van de Velde. Dit was de voormalige hofstede waar hengstenboer Casimir Dombrecht had gewoond.

Gedurende de oorlog was hij de bezetter niet gunstig gezind. Als jonge telg moest hij als weerstander heel wat opdrachten tegen de Duitsers uitvoeren. Hij moest zelfs een tijd onderduiken.

Na de bevrijding, in 1945 werd Gerard ingelijfd bij de paracommando's en kreeg hij zijn opleiding in Engeland.

Na het overlijden van zijn ouders bleef hij op de hoeve en huwde hij H el ne Dhuyvetters; het echtpaar kreeg drie kinderen. Gerard was te Knokke gekend als 'tarzan' daar hij via touwen van de ene boom naar de andere kon springen. Kabellopen was  en van zijn specialiteiten die hij ons na de heemkundige fietstochten graag eens liet zien.

Bij het oprichten van de heemkundige kring in 1972 werd hij bestuurslid. Zijn wandel- en fietstochten in de streek voor zijn vrienden para-commando's lagen aan de basis van de organisatie van de herdenkingstocht van Hoofdplaat naar Knokke. Op 1 november 1973 greep de mars plaats met 150 deelnemers. Vele jaren stapte hij op met het Canadees militair peloton en gaf hun uitleg over de gebeurtenissen van 1944. Samen met Karel Aernoudts, auteur van de 'Waar de rode klapproos bloeit', stelde hij een brochure samen over de Canadese bevrijdingsroute. Hij kwam ook op het idee de brug bij Retranchement 'Hickmanbridge' te noemen alsook de route met arduinen herdenkingsstenen af te bakenen.

Enkele jaren terug, verliet het echtpaar Adriaenssens met pijn in het hart 'De Stelle'. Ze namen hun intrek in een rusthuis. Als landbouwer en heemkundige vertrouwde hij ook soms iets toe aan papier. Hij schreef gelegenheidsgedichten over de natuur en over herinneringen aan de bevrijding.

Het harde boerenleven en enkele tegenslagen ruilde hij voor een welverdiende rust. Zijn speciaal karakter en levenslust bleef hij lang behouden ... tot de draad brak.

We blijven hem herinneren.

D.L.

Bevrijding door de Canadezen

*'k Heb ze zien liggen, hun lijken,
Verminkt, ineengekrompen langs de dijken*

*Krassende kraaien in de bomen
Hoog boven hun hoofd
Ze hebben met hun offer
In al het goede geloofd*

*Dagen en nachten hebben hun kameraden getreurd
Ze vochten verbitterd en wisten het
In die verschrikking
Kon ook voor hen komen, de beurt*

*Vermoeidheid stond hun in d'ogen
Van spanning konden velen niet eten
Hoe zouden wij ooit
Die doffe blik kunnen vergeten
Ze waren jong en naief*

*Het werd hun voorgesteld als een spel
Wanneer ze eenmaal hier waren
Kwamen die jongens terecht in een hel*

*In al de volgende jaren
Heeft de wereld niets bijgeleerd
Nog steeds worden er jonge mensen
Door het vuur van granaten verteerd.*

1 november 1992
Gerard Adriaenssens

DE HAZEGRASPOLDER

uit de GLOBE AND MAIL
2 November 1987

Ver naar noordoost
Daar ligt de dijk
Hij is gebouwd
Met stevig schorreslijk
Menige jaren
Hield hij de zee toch tegen
En zat dan ook
met een storm niet verlegen
Al beukten de golven
In fel tempeest
De dijk hield stand
Met zijnen brede leest
Veel stoere mannen
Hielpen zijn lengte bouwen
Met kruiwagen en spa
Hebben ze moeten sjouwen
Nu vliegt de wind
Zo langs hem heen
Er spoelen geen baren
Meer aan zijn teen
Hij sloot ook af
De mooie polderkreken
Waar vlugge stropers
De paling kwamen steken
Waar is de tijd
Dat kinderen kwamen rapen
Op d'hoogste kruin
De keutels van de schapen
Aan de zoete zijde
Kom je nu paartjes tegen
Zittend uit de wind
Zijn ze elkaar genegen
Al zijn de bewoners
Nu uitgezwermd
De dijk heeft hen
Steeds goed beschermd
Als slapersdijk
Is hij gedegradeerd
Maar wij zijn dankbaar
Hij is samen met de polder geklasseerd.

G.Adriaenssens
28.02.1989

JOHN GRAY/The Globe and Mail

Gerard Adriaenssens was member of Belgian resistance.

Belgians celebrate freedom

● From Page One

during the war. The young man had grown up without a father and did not even know where his grave was.

"My friends who had been in the paratroops — I was in the paratroops later — we used to have a march regularly on my farm and then drink beer and so on to remember the war.

"But then I told them about this young man in Manitoba. His name was Scott. We decided we had to help young people understand the war and we wanted to do this with Canadians because they liberated our area."

Until then, the battle of Knokke lay buried for 30 years, with most of the other memories of a terrible war. It was only in 1974 that Mr. Adriaenssens decided that some memories should be resurrected.

So he and two other Resistance friends found 165 people who agreed that Nov. 1 — All Saints Day, a holiday in Belgium — should be celebrated with a march that retraced the path of the Canadian army.

The 165 who made the first march in 1974 grew over the years to include local hiking clubs, social groups and families. Even in yesterday's steady rain, 2,052 people and half a dozen dogs set out from Hoofdplaats across the Dutch border on the 33-kilometre hike to Knokke.

It was the route taken by the brigades of the Third Canadian Infantry division long ago, but this time the progress of the day was marked not by bullets but by the band of Princess Patricia's Canadian Light Infantry and by hundreds of Canadian flags whose design had not even been dreamed of when they fought the battle of Knokke.

There were about a thousand

townspeople gathered at the war memorial to watch Veterans Affairs Minister George Hees lay a wreath, and there were another thousand at the city hall where the day's festivities ended.

It was a day for nostalgia, and it was a good day to be a Canadian on the streets of Knokke.

Inside the ancient city hall, they cheered Mr. Hees for saying, "Thank you for just being what you are, for allowing us to be your friends."

And they cheered ambassador Max Yalden, who used to be Canada's official languages commissioner, for giving a speech in English, French and, most of all, Dutch.

But the greatest cheers of the day went to Mr. Adriaenssens, who had guided the Canadian soldiers through the minefields 43 years ago, and he told the notables at city hall yesterday of his memories:

"As they went to sleep at night, on the floor of the barn on some straw, in their battle dress, some took off their vests that were stiff from dirt and mud.

"They were not Rambo soldiers as one now imagines, but rather quiet, simple boys with a dull look in their eyes, who mourned their comrades who fell that day. They sat there quietly and knew that it might be their turn to offer their lives the next day, so that we here in Europe might live in freedom, friendship and peace.

"That is what we must tell the youth: the sacrifice these young Canadian soldiers freely gave for us; that is why we do this march — so that they will always be remembered."

Mr. Adriaenssens, who is now 63, also made the march from Hoofdplaats to Knokke.